

LASICA & SATINSKÝ

To najlepšie z legendárneho televízneho kabaretu

KTOSI JE ZA DVERAMI

KTOSI JE ZA DVERAMI

Lasica & Satinský

LASICA & SATINSKÝ

To najlepšie z legendárneho

KTOSI JE

televízneho kabaretu

ZA DVERAMI

OBSAH

6 Predhovor *Zdeněk Svěrák*: Za dveřmi je chytrý humor

10 KTOSI JE ZA DVERAMI 01

11 Dialóg o dverách a mamutovi

15 Host: *Marián Labuda* Ja som včielka Bzučalka!

19 Host: *Miloš Kopecký* Kopecký, divadelník Kopecký

26 KTOSI JE ZA DVERAMI 02

28 Hostia: *Oldo Hlaváček a Ivan Krajiček* Tak ja len toľko!

40 Dialóg o tom, prečo ženy netvoría komické dvojice

42 Host: *Zdena Studenková* Keď sa kúpete,
ste pri tom celkom nahá?

48 KTOSI JE ZA DVERAMI 03

49 Host: *Jaroslav Filip* Drum-bl'a-krum-pl'a-kô-por-bryn-dza!

56 Hostia: *Emília a Magdaléna Vášáryové* Permettez-moi
de vous présenter quelques personnes excellentes

66 KTOSI JE ZA DVERAMI 04

67 Dialóg o pití a abstinencoch

71 Domček pod vodopádom. Úryvok z rozsiahlejšieho cyklu

75 Host: *František Dibarbora* Kto z vás robil tú električku?

80 KTOSI JE ZA DVERAMI 05

82 Rozhovor s vynálezcom Bobom Bobóom

92 KTOSI JE ZA DVERAMI 06

93 Host: *Milan Kňažko* Prepáč, že ti tykám,
ale vykať by som sa ti neopovážila

106 KTOSI JE ZA DVERAMI 07

- 107 Dialóg o zrušení mäččeňov
108 Vysielanie televízie po inovácii slovenského jazyka
112 Host: *Kamila Magálová* Hát, Pirikém, nézd
eszt a Kamilát, legjobb frizurája van!
119 Pred popravou. Inscenácia trúchlohry
122 Dialóg o noblese
126 Host: *Miroslav Horníček* Koukám, co
to z něj tryská, a on to zpěv

138 KTOSI JE ZA DVERAMI 08

- 139 Dialóg o ä, ü a ö
144 Host: *Zuzana Kronerová* Jánošík
149 Dojíš, Ďuro, dojíš?

152 KTOSI JE ZA DVERAMI 09

- 154 Docent Štefan Vincúr a výskum športovej zdvorilosti
163 Kultúrna vložka: Telefón

168 KTOSI JE ZA DVERAMI 10

- 169 Životopis: Rodinné pomery
172 Životopis: Osobné záľuby
174 Životopis: Pred spánkom
176 Pridružená výroba
183 V mučiarni (Španielska čižma)
- 198 Doslov: Ktosi, nikto aj všetci sú za dverami.
Príbeh vzniku legendárnej televíznej relácie
- 208 Od kabaretu k realite. Ako sa vyvíjal a menil
program Ktosi je za dverami
- 226 Rozhovor: *Štefan Dlugolinský*: Po desiatej časti nastalo dusno
- 232 Rozhovor: *Milan Lasica*: Neboli sme takí
odvážni, aby sme im niečo ponúkali

Za dveřmi je chytrý humor

Zdeněk Svěrák

6

Od chvíle, kdy Miroslav Horníček ve svém televizním pořadu představil českému publiku nováčky Lasicu a Satinského, jsem věděl: ano, tyhle dva budu milovat. Byli mi něčím blízcí, chutnali mi jako dávná pochoutka v jiném, krásném balení, měl jsem pocit, jako by se na Slovensku narodilo nové Osvobozené divadlo.

Po letech, když na to přišla řeč, mi oba herci potvrdili, že jsem nebyl daleko od pravdy. Vyznávali stejnou víru humoru, kterou do divadla kdysi přinesli věrozvěsti Voskovec a Werich, ale dali jí osobitý punc svého talentu, svého jazyka a své doby.

Julu Satinského jsem nestihl důvěrněji poznat, Milana Lasicu ano. Měli jsme se rádi. Byl pro mě důkazem, že tvůrce humoru může být většinu času posmutnělý. V zasmušilé tváři měl však oči, které ožily a zazářily, kdykoli kolem proletěl motýl vtipu. Ten jako by mu probudil duši a v tom pookřání ho přiměl k tomu, aby ho zachytil do sítě své fantazie a přidal mu nečekanou glosou novou veselost.

Pořad Ktosi je za dveřmi vznikal v nešťastném období 70. a 80. let minulého století. Sami tehdejší vládcí ho nazvali dobou normalizace. Tím chtěli říci, že smířit se s okupací země a s totalitním režimem je normální. Jak to v těžkých časech bývá, vykvetl na kulturním úhoru nečekaný květ vtipu jako obrana před letargií a jako léčivá bylina proti otravě duše.

Lasica se Satinským se stali miláčky a mluvčími slovenského a brzy i českého publika. Podíváte-li se na televizní záznamy, uvidíte v hledišti zejména mladé tváře. V rozesmátých očích zahlédnete nejen veselost, ale i jiskru vděku za to, že komická dvojice spoléhá na inteligenci svých diváků, kteří sami domyslí, co klauni z jeviště nedořekli.

Vydat jejich texty v knižní podobě je dobrý počín. Knížka je bezpečné úložiště. Dovolí nám zastavit se a pokochat se hrou se slovy, kterou tak brilantně ovládali.

V bratislavském Štúdiu L+S uvádíme každý rok některou Cimrmanovu komedii. V herecké šatně sedávám vždycky na ředitelském místě Milana Lasici, na jeho židli a před jeho zrcadlem, a беру to jako vzácné privilegium.

Na jevišti jsem obdivoval jeho úspornost, jakousi vnitřní komiku bez grimas a velkých gest. Suché konstatování, které explodovalo jako rozbuška smíchu.

V televizní komedii Talár a ptačí zob jsem dostal příležitost poznat, jak se hraje pod jeho režijním vedením. Byla tam řada postav. Všechny stačil pokrýt svým talentem Jaromír Hanzlík. Mně připadla jediná role, neúspěšný advokát.

Po několika prvních záběrech, které ponechal Lasica bez komentáře, mě začal chválit. Ale tak, aby to Hanzlík neslyšel. Stiskl mi třeba loket a zašeptal: To je ono. Nebo: Paráda! Teprve později mi došlo, proč to dělal. Vycítil, co mě soužilo: pocit, že vedle Hanzlíka neobstojím. Nebyl jsem hodný té chvály, ale režisér Lasica usoudil, že výtky by mě srazily, ale pochvala mě posílí.

Jediný Lasicův názor, který mě bolí, je jeho konstatování, že by bylo slušné, aby herec po osmdesátce nechal hraní. Uvědomuju si, že se chovám neslušně už pět let. Až se sejdeme – a já věřím, že české a slovenské nebe budou zase společné, tak ti to, Milane, vysvětlím. Předpokládám, že řekneš:

To bol len taký humor.

Praha 1. 9. 2021

PRÍEVÍDZA

JOZEF
ŽIJE?

S: Viete čo? Pozrite sa cez túto... no... ako sa to volá, toto?

L: Kukátko.

S: Aké kukátko! Spisovne!

L: Spisovne? Prievidea.

S: No tak sa pozrite cez tú prievieu.

L: (*ukazuje na prievieu*) Prievieu je okres Banská Bystrica. Ale to len tak, na margo...

KTOSI JE ZA DVERAMI 01

V-klub 1978

Dialóg o dverách a mamutovi

11

Po tanečnom úvode skupiny moderného tanca prichádzajú Milan Lasica a Július Satinský.

S: Dobrý večer.

L: Víтам vás tu, vo vysokoškolskom klube, kam sme sa dostali tak trochu nedopatrením, pretože kolega nedoštudoval. Rád by som vám na začiatok povedal niečo o plienkach. Plienky...

S: *(preruší ho)* Prosím vás pekne! Keď sa tu zhromaždilo toľko ľudí, mali by ste si zvoliť závažnejšiu tému.

L: Čo už môže byť závažnejšie ako plienky?!

S: Napríklad ľudstvo.

L: Ach tak, ľudstvo. No dobre, ja to spojím. Dávajte pozor. Rád by som vám povedal, že nebyť niektorých technických vynálezov, ľudstvo...

S: *(súhlasne prikyvuje)* Dobre, v poriadku...

L: ... by bolo ešte stále v plienkach.

S: *(obecenstvu)* No, dostal sa z toho.

L: Ale zopár skvelých výdobytkov techniky urobilo z človeka úplnú, povedal by som, takú tú... *(naznačuje opicu)* korunu ľudstva.

S: Ja budem konkrétnejší, on by ešte hovoril dve hodiny. Napríklad také dvere. *(obaja prejdú k dverám, Satinský názorne ukazuje)* Tento rafinovaný, veľmi jemne premyslený vynález patrí k najväčším výdobytkom modernej techniky.

L: Áno!

S: Teda okrem guláša, to je ešte väčší vynález!

L: V praveku, ak sa dobre pamätám, dvere neexistovali. Guláš

bol, to viem. V praveku chodili ľudia voľne z jednej jaskyne do druhej na návštevu bez toho, že by potrebovali kľučku.

S: Zato v stredoveku...

L: ... keď sa začalo kradnúť...

S: ... ľudstvo si uvedomilo nebezpečenstvo tejto situácie a neznámy dobrodinec...

L: ... ukradol všetky dvere.

S: Ale no! Vynašiel...

L: Vynašiel...

S: Plienky... Teda dvere!

L: A začali sa vyrábať dvere najrozličnejších rozmerov. Od celkom malých dverí, absolútne nepoužiteľných, až po obrovské železné vráta a tento stav trvá dodnes.

S: Ja by som sa ešte na skok vrátil do praveku. Ak v praveku bolo celkom normálne, že človek stretol dinosaura alebo mamuta...

L: V nedeľu poobede na prechádzke, však áno?

S: ... dnes je to už úplne vylúčená vec. Jednak mamuty vyhynuli a potom sú tu dvere, ktoré človeka chránia.

L: Človek je chránený dverami, a ako iste viete, mamut sa cez dvere neprepchá.

Ozve sa klopanie na dvere. Oboch to zaskočí.

L: Alebo žeby predsa? Chodte otvoriť!

S: *(vyplašene)* Myslíte si, že by bolo vhodné, aby sme sem vpustili mamuta?

L: Pred chvíľou ste hovorili, že mamuty nejestvujú, tak čo je?!

S: Čo už ja všetko narozprávam...

L: Aha. Tak ja sa opýtam, kto je to... Ak by to bol mamut, tak ho jednoducho nepustím!

S: Povedzte mu, že je vypredané. Nech ide do múzea!

Lasica sa odhodlane postaví k dverám.

L: Kto tam?

Hlas: *(spoza dverí)* To som ja!

L: Kto? Mamut?

29.7.79 207/79
27

Československá televízia Bratislava
Hlavná redakcia zábavných programov

Schvaľujem:

.....
dňa: 12.11.78

5. 7. 79

S p r i e v o d n ý l i s t

Relácia: Ktosi je za dverami /.

Vysiela sa dňa:

Redaktor: S. Marušiak

Réžia:

Rukopis podpísaný a odevzdaný dňa: 7. III. 1978

Autor: M. Lasica, J. Satinský

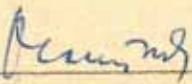
Charakteristika

Názov:

relácie:

Vysiela sa:

Zábavný program s pesničkami

/Redaktor - dramsturg/

Pripomienky:

S: (*Lasici*) Prosím vás pekne! Veď mamuty nerozprávajú!

L: Vy ste videli živého mamuta?

S: Nie.

L: Tak nekecajte.

S: Viete čo? Pozrite sa cez túto... no... ako sa to volá, toto?

L: Kukátko.

S: Kukátko! Spisovne!

L: Spisovne? Prievidza.

S: No tak sa pozrite cez tú prievidzu.

L: (*ukazuje na prievidzu*) Prievidza je okres Banská Bystrica. Ale to len tak, na margo...

Lasica sa pozerá cez prievidzu.

S: Čo vidíte?

L: Kravatu.

S: Mamut s kravatou? A čo má oblečené?

L: Sako.

S: A nohavice?

L: Má.

S: Mamut v nohaviciach... to asi nebude mamut.

L: Fakt to nebude mamut. Ja si myslím, že to bude medveď.

S: Medveď v nohaviciach? A kde by nabral svoje číslo?

L: Tuším sú mu malé.

S: Má okuliare?

L: Na nohaviciach?

S: Na očiach!

Lasica skúmavo pozerá cez prievidzu.

L: Okuliare nemá.

S: Nemá okuliare? Tak to nebude medveď. Medvede nenosia okuliare.

L: Aha, tak to by mohol byť...

Hlas: (*spoza dverí*) Otvorte! To som ja.

S: Neotvárajte!

L: Nie?

S: Povedzte, že nemáme kľúč.

L: Nemáme kľúč!

Hlas: (*spoza dverí*) Tak si otvorím sám!

Otvoria sa dvere a dnu kolenačky vojde Marián Labuda. L & S sa potešia, že to nie je medveď, a vítajú ho.

L: Pekne ťa vítam, Marián. Skutočne nám spadol kameň zo srdca. My sme si mysleli, že si medveď.

S: Ja som si to nemyslel. Kdeže medveď... ja som si myslel, že si mamut!

HOSTĚ: MARIÁN LABUDA

Ja som včielka Bzučalka!

Marián Labuda, oblečený v smokingu, spokojne stojí medzi L & S.

S: Aby reč nestála, kde sa tu berieš?

Labuda: Ak som dobre počul, hovorili ste o dverách ako o poslednom výdobytku modernej techniky.

L: Zrejme si načúval za dverami, čo?

Labuda: Lenže, priatelia, dvere majú zmysel len vtedy, pokiaľ nimi niekto vojde.

L: Napríklad mamut, však?

S: Alebo medveď.

Labuda: Alebo ja. Tak som vošiel.

L: Marián, taký herec ako ty, druhoradý, však? Teda vlastne... prvoradý, ja si tie čísla furt pletiem... Taký herec by nemal vojsť len tak jednoducho.

S: Môžeš sa hanbiť. Vojdeš si jednoducho ako... ako si to vlastne vošiel?

Labuda: Jednoducho – ako ja.

S: Vojde si jednoducho ako ja. Kto je na to zvedavý, ako vojdem ja?

Labuda: Ako som mal vojsť?

S: Mal si vojsť ako dramatická postava. Vojsť len tak jednoducho, to dokáže každý hlupák. Napríklad aj ja. Keby som bol

taký herec ako ty, tak si niečo vymyslím. Je tisíce možností, vojdem napríklad ako...

L: Ako mamut...

S: Už dajte pokoj s tými mamutmi. A okrem toho, mamuta by Marián nezahral.

L: Nie? (*obzerá si Labudu*) To je škoda, mohli sme sa krásne zľaknúť.

S: Vieš čo? Ty by si mohol vojsť ako také to, no... (*nevie si spomenúť*) bzzzzz.

L: Zubná vrtačka! (*prstom ukazuje smerom do úst*) A rovno sem.

S: To nie je bzzzz, to je vrrr! Keď je človek prechladnutý...

L: To je zase drrrrrr...

S: Ale nie... čo pijete, keď ste prechladnutý?

L: No slivovicu väčšinou... alebo kloktadlo.

S: To je zase klok.

L: Aha, viem, five o'clock...

S: (*zúfalo sa snaží spomenúť si*) Zviera, ktoré vyrába med...

L: No medveď! Veď som to hovoril, nie?

S: Medveď med konzumuje, ale to malé, čo vyrába med... na f.

Labuda: Jaj, to ste mali povedať hneď! Fčela!

L & S: (*súčasne*) No konečne! Fčela!

L: Tak počúvaj, zahráš fčelu, hej? Ty sa vieš prevteľovať. Chod' za dvere, o chvíľu máš prílet.

S: Počkaj! A ako ťa spoznáme?

Labuda: Budem mať na brušku peľ.

Marián Labuda odchádza za dvere. O chvíľu sa ozve klopanie.

S: Kto je?

Labuda: To som ja.

L: Kto? Mamut? Máme vypredané. Chodte do múzea, to je jedno do akého.

Labuda: Vari ma nepoznáte po hlase? To som ja, včielka Bzučalka.

L: Pozor! To je chyták.

S: Nie si ty náhodou Marián Labuda? Ten herec?

Labuda: Nie, veď vravím, že som včielka Bzučalka. A vy ste kto?

L: My sme sedem kozliatok. Ja som tri a Julo je štyri. Mamička nám povedala, aby sme sem nikoho nepúšťali, išla do lesa! Na štrich!

Labuda: Ale ja vám neublížim, otvorte! Bzzz, bzzz.

S: Čo hovorí?

L: Že vraj bzzz, bzzz.

S: Ja mu nerozumiem ani slovo. Neotvárajte! Možno je to vlk!

Pozrite sa cez kľúčovú dierku!

Lasica sa skloní k dverám a nazerá cez kľúčovú dierku. Odrazu uskočí a drží sa za nos.

L: Au! Uštipla ma, sviňa.

Otvorí dvere a dnu vbehne Marián Labuda.

L: Marián! Prečo štípeš?!

S: Na tom sme sa nedohodli!

Labuda: (*oboch ich štípe prstami*) Pretože som fčela!

L: Daj už pokoj!

Labuda vybehne k prvému radu divákov a začne štípať publikum.

S: Ešte aj obecenstvo nám pošťe!

L: Okamžite pod' sem! Sem sa postav!

Labuda sa vráti.

L: Dobre. Fčelu... fčelu si zahral výborne. Teraz bude nasledovať spev, tak si pekne sadni... pokojne na stoličku.

Satinský prinesie stoličku.

Labuda: Ja si nemôžem jednoducho sadnúť...

L: Prečo?

Labuda: Pretože som fčela! Ja si musím sadnúť na kvet!

Satinský podá Labudovi bielu ružu z klavíra.

S: No tak, prosím, tu máš kvet. A to som zvedavý, ako si naň sadneš!

Labuda: Ako? Jednoducho!

Položí si kvet na stoličku a sadne si naň.

Začne znieť hudba a Marián Labuda spieva pesničku „Pieseň na hrebení“ (hudba: Pavol Hammel, Ivan Vašica, text: Kamil Peteraj).

Lasica: /pokr./

kde je tu WC?" Ak má herec slabé nervy
- omdlie. Ak je duchaprítomný - omdlie
tiež.

Satinský:

Ale sú aj radostné nečakané zážitky.
Stane sa, že otvoríte dvere a vxo
dverách stojí...

Sat./Ide ku dverám/

Pred otvorenými dverami
stojí elegantne oblečený

Kopecký

Kopecký:

Dobrý den. Mé jméno je Kopecký.
Divadelník Kopecký.

Satinský:

Dobrý den. Ako ste sa sem dostali?

Vchádza do sály

Kopecký:

Po diagonále. Pre nás divadelníkov
je diagonála ten najvychodenejší
chodníček.

k Satinskému

Lasica:

Čo stojíte ako tĺk? Prineste pánu
Kopeckému stoličku. Víťame vás v na-
šom meste.

Lasica vytiahne zo saka
krajíček chleba a trošku
solí. Podáva chlieb hostovi

Prastarý slovanský zvyk. Vezmite si
symbolicky.

Kopecký sa s chuťou pustí
do chleba.

HOST:MILOŠ KOPECKÝ

Kopecký, divadelník Kopecký

Miloš Kopecký stojí v otvorených dverách a trocha povýšenecky sa obzerá okolo seba.

Kopecký: Jsem tu dobře?

19

L: Podľa toho, kam ste šli.

Kopecký: Já hledám pokoj pánů Lasici a Satinského.

L & S: Toto je naša izba, nech sa páči.

Miloš Kopecký vstúpi dnu.

Kopecký: (*obzerá sa*) Děkuji. Kde jsou ty dva?

S: No dovolte... to sme my.

Kopecký: (*obzerá si Satinského, teší sa*) Ááá, Lasica...

S: Nie, Satinský. Našťastie.

Kopecký: (*otočí sa k Lasicovi*) Má pravdu, Satinský?

L: Našťastie nemá.

Kopecký: No, to si vyřešte mezi sebou. Já vás znám jen z doslechu, víte?

L: Áno? A čo ste počuli?

Kopecký: To nejho... roucejší!

L: Aha.

Kopecký: Já se musím představit.

S: Nemusíte. Poznáme vás.

Kopecký: Ale jo, Kopecký. (*podáva ruku k Satinskému*)

S: Teší ma, Satinský.

Kopecký: (*podáva ruku Lasicovi*) Kopecký... divadelník Kopecký. Kopecký si ich oboch kriticky obzerá.

Kopecký: Ovšem, pánové, dovolíte mi upřímné slovo? Já jsem si vás představoval trošičku jinak.

L: (*potešene*) Ako?

Kopecký: Méně ošuntělé, přece jen drobátko inteligentnější... A se zdravější pletí...

L: (*preruší ho*) No, nechajme to... Ja by som si vás dovolil privítať podľa prastarého slovanského zvyku – chlebom a soľou.

Na drevenom podnose ponúkne Kopeckému krajec chleba a soľ v miske.

Kopecký: Výborně.

L: Symbolicky.

Kopecký: Děkuji vám, velice. Děkuji.

Kopecký si strčí krajec chleba do saka.

L: Pardon! Pardon! Povedal som sym-bo-lic-ky.

20

Lasica mu vytrhne chlieb z ruky a strčí si ho do vrecka.

Kopecký: Tak tohle je vpravdě symbolický. Pánové, vy jste si mně pozvali, jářku proč? Chcete se blejsknout, že mně znáte, nebo naopak? Chcete vyniknout?

L: Ja vám to poviem takto. Keby som sa chcel blysnúť, tak si nepozvem vás, však? Pozvem si niekoho úplne iného...

Kopecký: (*zarazí ho*) Nejmenovat! Nejmenovat!

S: Ale prečo ste sem prišli vy?

Kopecký: To je jiná píseň. To je má povaha. Já jsem strašně slabá povaha...

S: Fakt?

Kopecký: Já jsem dokonce svým způsobem lehký muž, řekl bych. Já nedovedu říct nikomu ne!

L: Vy nedokážete povedať nie.

Kopecký: Ne!

L: Hm... Mohol by som vám požičať päťtisíc?

Kopecký: Jo.

S: Naozaj nevie povedať nie.

Kopecký: Na mou duši! Já například musím pít, abych nebyl tak povolnej.

L: Jedným slovom, vy keď si trochu vypijete, tak získavate charakter.

Kopecký: To, co ostatní mají ve stavu střízlivém.

L: V tom prípade si vás dovoľujem ubezpečiť, že ste tu medzi samými charakternými ľuďmi, však? (*Lasica opilecky začká*)

Kopecký: Apropos... Někdo mně psal, že si budeme povídat ve třech.

L: To som bol ja. My to máme podelené, ja viem písať.

S: Ja zas celé dni čítam.

Kopecký: *(pozorne si obzrie Satinského)* Není to vidět.

Obráti sa k Lasicovi.

Kopecký: Já jsem předpokládal, že v tom případě budeme mít víc, řekl bych, intimního prostředí... Abych vám řekl upřímně... já bych se chtěl trochu uvolnit, jo?

L: No, to by ste sa mali, pretože pôsobíte trochu krčovitým dojmom.

21

Kopecký: Já si – jestli dovolíte – rozepnu sako.

L: Ale len sako, áno?

Kopecký: A trochu se uvolním, páč zapnutých sak, to já mám na jevišti – to já mám pořád. Saka a perfektní obleky. Já celý život hraju elegantní šarmantní mladíky z nejvyšší společnosti... Lidi z high society, jestli víte, co tím chci říct... Pánové, už jste hráli někdy s noblesou lidí z vyšších kruhů?

L: Síce bez noblesy, ale hráli.

Všetci traja si vytiahnu cigary a imitujú fajčenie. Hrajú ľudí z vyšších kruhov.

S: Dnes večer som dal služobníctvu voľno. Chcem totiž zabiť svoju ženu.

L: Nebojte sa, papá vás z toho vyseká. Však papá? *(Lasica žmurkne na Kopeckého)* A čo robí mamá? Ešte stále je v Nízkych Tatrách?

Kopecký: Ve Vysokých, to bych si vyprosil.

L: Ach, pardon.

Kopecký: Mamá i papá jsou...

L: *(skočí mu do řeči)* A ako sa hovorí vo vyšších kruhoch – mamas and papas...

Kopecký: ... jsou teď právě ve Vysokých Tatrách, my jsme to celý koupili, cakumprásk i s lanovkama.

Lasica a Satinský uznanlivo prikyvujú.

Kopecký: *(obráti sa k Satinskému)* Apropos, a co vy, sir? Už jste po transplantaci?

S: Viete, že ešte nie? Neviem sa rozhodnúť, čo si mám dať transplantovať.

L: Ja si myslím, že najlepšie by bolo mozog.

Kopecký: Já bych věděl, co bych si dal transplantovat. Jenže to neseženete. Dneska už to ani chudí lidi neprodají.

L: To je fakt. Uši si nedá nikto odřezat.

Schovajú cigary a prestanú hrať ľudí z vyšších kruhov.

Kopecký: Pánové, musím vám říci, že jste podali největší důkaz, že herecké umění je?! Herecké umění je?! Co?!... Herecké umění, to není nalepít si vousy a... *(afektovane začne vydávať rôzne pazvuky)* To byli přímo metamorfózy, co jste zahráli!

L: Hovoríte, že som to hral dobre?

Kopecký: To bylo úplně perfektní.

L: Myslíte to vážne? Nebolo na mne ani trošku vidieť, že pochádzam z chudobných pomerov?

S: Ani na mne?

Kopecký: Ani v nejmenším. Pánové, vy jste dokonalí podvodníci!

L: Výborne, ďakujeme.

S: Vidíte, ja som vám hovoril, že ste podvodník.

L: Myslel som si, že ma chcete utešovať. Ďakujem.

Kopecký: Víte, jenže si říkám, zabydlet se nebo adaptovat ve vyšších kruzích, hrát lidi z vyšších kruhů... to není tak velká meta. Jsou jiná prostředí, kde získat si sympatie je daleko náročnější...

L: Například?

Kopecký: Například nemocnice, že ano. Byl jste někdy v nemocnici?

L: Nie.

Kopecký: *(vyčítavo)* Proč se neléčíte?

L: To už by bolo zbytočné...

Kopecký: Nemocnice – to je nádhera, vše je čisté, běloskvoucí prostředí!

Z hladiska zaznie zvuk sklenej fľaše prevrátenej na parkety. Kopecký okamžite reaguje k publiku.

Kopecký: Máte co pít? *(pokračuje k L & S)* Běloskvoucí prostředí!

L: Hovorím, samí charakterní ľudia sú tu.

Kopecký: Ano... Všechno se leskne... Blejská... A to zacházení!
Na vozejčku vás přivezou rovnou do operačního sálu... Tam už je shromážděný tým...

S: S kým?

Kopecký: *(otočí sa k Satinskému)* Tým, tým.

L: Tím, tím.

Kopecký: Tý-m... Te-am.

S: *(pochopí)* Á, team!

L: Team! Po slovensky čaj!

Kopecký: Jeden specialista, odborník, vedle druhého...

L: Áno, privezú vás tam, vy sa vztýčíte na vozíku a poviete tým lekárom: Tak páni, ktorý z vás je vrah?

Kopecký: Tak to právě ne! Naopak, vy musíte začít žoviálně.

L: Aha.

Kopecký: Teplé lidské slovo – dobrý den, pane profesore...

L: Vyrástol ste...

Kopecký: Ano... Jak se máme? A gáže stoupá, stoupá? *(pokračuje, akoby sa prihováral dieťaťu)* A copak to máme v ručičce? To je ten proslulý skalpel? To je ocel – švédská, zajisté, že ano? Kde by jste u nás vzali tu rudu... Sestři, podejte mně nůžky! Já jsi udělám manikúru... A hned je tu báječná atmosféra! Jím se uleví, spadne z nich odpovědnost, řeknou si – no, i kdyby to s tím troubou nedopadlo dobře, nebude to tak velké malér.

S: Ja som počul, že na operačnej sále zvyknú pacientov aj uspať.
(napodobní úder sekerou)

Kopecký: No jo, to se dělalo. Teď už dva roky se to takhle nedělá. Teď vás uspává a-ne-ste-zio-log.

S: Prosím?

Kopecký: *(zopakuje)* Anesteziolog.

L: To je zrejme nejaký špecialista...

Kopecký: Specialista na uspávání.

L: Na uspávanie, hej. Spieva tie uspávaníky...

Kopecký: Ale ne! On vám řekne, poradí vám, aby jste počítali...

L: S čím?